

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 maja 2015 r.

Pozwem z dnia 29 września 2014 r. roku powód Urząd Dozoru Technicznego z siedzibą w W., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od W. P. kwoty 157,50 złotych. Strona powodowa wniosła ponadto o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz dalszych odsetek ustawowych od dnia 10 marca 2013 r. do dnia zapłaty i obciążenie przeciwnika kosztami postępowania. W uzasadnieniu Urząd Dozoru Technicznego z siedzibą w W. wskazał, iż pozwem dochodzi roszczeń wynikających z użytkowania przez pozwanego wózka jezdniowego, podlegającego dozorowi technicznemu przysługujących mu na podstawie z § 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek nadzoru technicznego (Dz. U. z 2010 r. nr 229, poz. 1502 z późn. zm.) (pozew – k. 29 – 30).

W dniu 10 października 2014 roku został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał W. P. zapłatę na rzecz Urzędu Dozoru Technicznego z siedzibą w W. kwoty 157,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 30,38 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (nakaz zapłaty – k. 9).

W dniu 25 listopada 2014 roku pozwany W. P. złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany, wskazał, iż przedmiotowy wózek widłowy został skradziony w sierpniu 2012 r., a postępowanie w tej sprawie prowadzi prokuratura w W. pod sygnaturą 3DS715/13/III. Ponadto pozwany podniósł, iż właścicielem wózka widłowego jest firma (...) Sp. z o.o. (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 10).

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu rejonowego dla m. st. Warszawy w W. (postanowienie z dnia 4 grudnia 2014 r., k. 17).

W dniu 22 września 2014 roku strona powodowa ustosunkowała się do sprzeciwu od nakazu zapłaty i podtrzymała dotychczasowe stanowisko (pismo z dnia 12 marca 2015 r., k. 32 – 34).

Na rozprawie w dniu 15 maja 2015 r. pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie (protokół rozprawy, k. 54 – 55).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Urząd Dozoru Technicznego za sprawą wniosku z 22 marca 2010 r. dokonał badania i objął dozorem urządzenie techniczne – wózek jezdniowy o nr ewidencyjnym (...). Następstwem przeprowadzenia badań urządzenia pozwanego było wydanie decyzji zezwalającej na eksploatację urządzenia, określenie form dozoru technicznego oraz umieszczenie urządzenia w ewidencji UDT (wniosek z dnia 22 marca 2010 r., k. 35, decyzja z dnia 26 maja 2010 r., k. 38).

Za dokonanie dozoru technicznego za rok 2013 r. powód ustalił wysokość opłaty na kwotę 157,50 zł. W związku z powyższym Urząd Dozoru Technicznego z siedzibą w W. wystawił (...) W. P. w dniu 7 lutego 2013 r. rachunek nr (...) ze wskazanym terminem płatności do dnia 9 marca 2013 r. (bezsporne, rachunek – k. 31).

Pozwany nie wykonał zobowiązania i nie uiścił opłaty za wystawiony rachunek. W związku z powyższym powód skierował do pozwanego w dniu 9 maja 2013 r. wezwanie do zapłaty kwoty 160,92 zł stanowiącej należność główną i wartość skapitalizowanych odsetek w wysokości 3,42 zł w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Nie otrzymał odpowiedzi na niniejsze pismo. Pismem z dnia 24 czerwca 2013 r. powód wezwał po raz kolejny pozwanego do zapłaty kwoty 163,50 zł stanowiącej należność główną i wartość skapitalizowanych odsetek w

wysokości 6,00 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty – k. 41, przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 44).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrył się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto powyżej opisany stan faktyczny w całości nie był sporny pomiędzy stronami. W tym miejscu wskazać należy, iż w sprzecznie pozwany podniósł, iż wózek widłowy został skradziony w sierpniu 2012 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Na wstępie ponownie wskazać należy, iż roszczenie powoda ma swoje źródło w przepisach ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym oraz w aktów wykonawczych do tej ustawy tj. Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2001 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego, w dniu wytoczenia powództwa Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2014 w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego.

Zgodnie z powyższymi regulacjami pozwany, który zgłosił pisemnie urządzenie do eksploatacji, powinien również je pisemnie wyrejestrować. Ponieważ pozwany nie dokonał obowiązku polegającego na pisemnym wycofaniu urządzenia z eksploatacji do dnia 15 grudnia 2012 r., Urząd Dozoru Technicznego na podstawie § 2 ust. 4 Rozporządzenia był uprawniony do naliczenia opłaty rocznej za rok 2013 r. za prowadzenie ewidencji urządzeń technicznych zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia. Ustawodawca w wyżej wskazanych uregulowaniach wprowadził obowiązek składania – z góry na cały kolejny rok – deklaracji, co do zamiaru eksploatacji urządzenia oraz zgłoszenia o wycofaniu ich z eksploatacji i oderwał pobór opłaty od wykonywanych przez Urząd czynności dozoru technicznego. W związku z powyższym w przypadku czynności prowadzenia ewidencji, powód nie miał obowiązku sprawdzenia urządzenia i pojawienia się u pozwanego, natomiast był uprawniony do poboru opłaty.

W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Po zastosowaniu tej zasady do realiów niniejszej sprawy wynika, że to powód celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinien wykazać, iż na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem. Stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie stan faktyczny był niesporny. Powyższe w ocenie Sądu wykazane zostało przedłożonym do akt sprawy rachunkiem oraz wezwaniem do zapłaty.

Pozwany nie podniósł, iż zgłosił wniosek o wycofanie urządzenia z eksploatacji. Natomiast twierdzenie, iż wózek widłowy został skradziony nie zostało poparte żadnymi dowodami. Jednak podkreślenia wymaga, iż kradzież przedmiotu wpisanego do ewidencji nie zwalnia podmiotu z obowiązku wyrejestrowania go z ewidencji. W ocenie Sądu twierdzenia pozwanego były lakoniczne i niespójne.

Roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione oraz udowodnione, co do kwoty. Nadto za zasadne, należy również uznać żądanie powoda w zakresie dochodzonych odsetek w wysokości ustawowej od kwoty 157,50 zł od dnia 10 marca 2013 r. Żądanie powoda znajduje swoje oparcie w brzmieniu art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z brzmienia art. 481 § 1 k.c. wynika, że ustawowy obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie dotyczy wyłącznie długu pieniężnego, a więc takiej sytuacji, gdy przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna (por. wyrok SN z dnia 5 lipca 2001 r., II CKN 1101/00, LEX nr 551098). W niniejszej sprawie przedmiotem świadczenia była suma pieniężna, jak również istniało znaczne opóźnienie w dokonaniu płatności przez pozwanego, w związku z czym zasadne było zasądzenie odsetek. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego dochodząc odsetek za opóźnienie, nie musi wykazywać swej szkody. Dlatego słowa „chociażby nie poniósł żadnej szkody” zawarte w art. 481 § 1 k.c. należy interpretować jako zwolnienie wierzyciela z obowiązku dowodzenia faktu zaistnienia szkody i jej wysokości przy

domaganiu się świadczenia odsetek za opóźnienie od dłużnika (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 393/07, LEX nr 391841). Dłużnik nie może również uwolnić się od odpowiedzialności, wykazując, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie. W przypadku obowiązku zapłaty odsetek mamy, więc do czynienia z bardzo surowym reżimem odpowiedzialności (tzw. odpowiedzialność absolutna, za sam skutek), ponieważ dłużnik nie może się od niej uwolnić ani przez ekskulpację, ani przez powołanie się na okoliczności egzoneracyjne (por. W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 66 i cyt. tam autorzy; K. Zagrobelny, Kilka uwag..., s. 586; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 205). Judykatura przyjęła, że nawet wówczas, gdy wierzyciel po wezwaniu dłużnika do zapłaty odszkodowania odmawia przyjęcia części tego odszkodowania na podstawie ugody, nie traci możliwości żądania odsetek za cały czas opóźnienia wierzyciela (wyrok SN z dnia 23 marca 1977 r., II CR 63/77, LEX nr 7920 z glosą A. Wiśniewskiego, PiP 1978, z. 12, poz. 172).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną kwotę złożyły się kwoty 107,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 30,00 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.